

РЕШЕНИЕ

№ 5222

гр. София, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 12.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11653** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. А., гражданин на Република Турция, срещу отказ за издаване на виза от 01.12.2022г., постановен от А. Д., консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорвания отказ, като твърди, че не е съобразен със закона и с международните актове, по които Република България е страна. Изтъква липсата на мотиви в административния акт. Твърди, че са налице причини от хуманитарен характер да бъде допуснат до територията на страната. Моли съда да отмени отказа. Претендира разноски.

Ответникът, консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, представя административната преписка. В писмени бележки излага доводи за законосъобразност на оспорвания отказ и моли обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 29.07.2022г. (л.100) жалбоподателят А. А.,

гражданин на Република Турция, е подал до Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип С. В заявлението жалбоподателят е посочил, че е женен за българската гражданка Н. Г. А.. В полето за настояща професия е посочено: Автосервиз (резервни части), а като работодател „МЕГАТРОНИ 2004“ЕООД. Заявил е, че целта на пътуването е посещение на роднини и приятели.

Към заявлението са приложени: копие от паспорт; удостоверение за сключен на 01.07.2021г. граждански брак, издадено на 04.10.2004г. от Столична община; копие от карта за постоянно пребиваващ в Република България чужденец, валидна до 03.01.2012г.; удостоверение за платени данъци и осигуровки изх. № 220362204412999/25.11.2022г. от ТД НАП – С.; удостоверение за декларирани данни изх. № 220192204411956/25.11.2022 от ТД на НАП С.; Справка-данни за осигуряването на А. А. за периода от 01.01.2008г. до 31.12.2011г. от ТД на НАП С.; свидетелство за съдимост от 07.03.2022г., издадено от Министерството на правосъдието, Централно бюро за съдимост, че лицето не е осъждано; удостоверение за семейно положение, съпруга и деца от 07.02.2022г, издадено от район Л. - Столична община на Н. Г. А., от което се установява, че жалбоподателят има двама сина; заверени преписи от удостоверенията за раждане на синовете му през 2005г. и 2007г. и копия от ученическите им лични карти, издадени от училища в [населено място]; копие на лична карта на съпругата; нотариално заверена декларация от съпругата на жалбоподателя Н. Г. А., че бракът не е сключен единствено с цел заобикаляне на законите, регламентиращи режима на пребиваване на чужденците в Република България и че притежава собствено жилище в [населено място], [жк], което ще предостави за ползване на А. А. по време на пребиваването му в Република България, както и че се задължава да му осигури безсрочна издръжка и подслон и евентуално здравни разходи; копие от нотариален акт от 23.06.1999г; нотариално заверена декларация от Алки А., че ще се установи трайно да живее на територията на Република България на адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] след като получи разрешение за постоянно пребиваване от компетентните органи на Република България; удостоверение от Обединена българска банка АД за притежаваната от Н. А. банкова сметка; свидетелство за съдимост на А. А., издадено от Главна прокуратура О., Република Турция, според което жалбоподателят има регистрация за съдимост - две наказания, наложени от 2-ри Наказателен съд за тежки престъпления на [населено място] от 25.07.2017г. и 25.07.2013г.; удостоверение за гражданско състояние, издадено от Общинска дирекция “Гражданско състояние”, Областно управление О. и застрахователна полица.

На 01.12.2022г на жалбоподателя е връчен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.1 от ЗЧРБ – с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Към административната преписка е приложен и предходен отказ за издаване на виза на турския гражданин от 31.01.2022г. на същото основание.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и Държавната агенция за национална сигурност (ДАНС) са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя за издаване на виза от 29.07.2022г. От

дирекция „Миграция“ МВР с писмо рег. № 536400-25360 от 09.05.2023г., във връзка с искане за предоставяне на становище от извършена съгласувателна процедура по искане за издаване на виза, началникът на отдел ЗМБГ в дирекция „Миграция“ – МВР уведомява съда, че издаването и съгласуването на визи тип С е от компетентността на МВнР.

От ДАНС са представени справка и писмени доказателства, заведени в отделен класифициран том към делото при спазване изискванията на Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ), заедно с отрицателно становище на ДАНС.

От жалбоподателя в хода на производството е представено копие на присъда № 25/02.03.2011 по нохд № 2471/2010г. по описа на Пловдивския окръжен съд, с което седем лица за осъдени, като между тях не е жалбоподателят.

По искане на жалбоподателя е изискана информация от Министерството на правосъдието за Ф. А. А.. От ДАНС е представено писмо, според което А. А. не е бил задържан от органите на агенцията на основание чл. 123, ал.3 или чл. 124б от ЗДАНС и ДАНС не разполага с данни за извършени от А. А. престъпления по чл. 108а, чл.109, ал.1 и чл. 110, ал.1 от НК.

По искане на жалбоподателя по делото като свидетел е разпитана съпругата му Н. Г. А.. От показанията ѝ се установява, че живеят заедно с А. А. от 1994 г. До 2000 г. били в България, след това заминали за Турция. През 2001 г. в Турция сключили граждански брак. Имат двама сина, родени в Б. през 2005г и 2007. От 2005 г. живеят постоянно в България. Имало период от 2-3 години между 2001г. и 2004г., когато са живели в Турция. Имат собствено семейно жилище в [населено място] и в [населено място]. Съпругът ѝ има и наследствена къща от майка си в Турция, в неговия роден град. Имат доходи от там и от апартамента в И.. Децата им учат в България от детската градина. А. А. има фирма „Мегатроник“ ООД със съдружници. Занимават се с ремонт на климатици на автомобили, като в момента фирмата не е действаща, защото той не пребивава в страната. Имал е виза за една година. След това му отказали виза D, след това и виза С. Свидетелката твърди, че тя и съпругът ѝ не са политически активни, не участват в религиозни или терористични формирания. Той е по народност турчин, не е кюрд. Заявява, че синовете им имат нужда от баща си. Те посещават училища в С. и още 5-6 години трябва да учат в България. Съпругът ѝ имал право на постоянно пребиваване в Република България, но го загубил, защото 5 години не бил в страната. Тя с децата била в България, той е бил на територията на Турция до 2019г., защото е бил осъден през 2017г. за престъпление, извършено през 2013г. в Турция за притежание на наркотици и пет години изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в Турция.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност. Следователно, подадената жалба е ДОПУСТИМА.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по

издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата"/ НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, трети секретар, завеждащ "Консулска служба" в Генералното консулство на република България в [населено място], Република Турция, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи и Заповед № 152/03.09.2021г. на генералния консул в Генералното консулство на Република България в О.. Завеждащият консулската служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], А. Д. е определен да взема самостоятелни решения за отказ по заявления за издаване на визи, на основание чл.27, ал.2 от НУРИВОВР. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма, но не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Изписана е словесната формулировка на законовата разпоредба.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, вид С. Съгласно чл.14, ал.1 от ЗЧРБ, виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. В ал. 4 е предвидено, че визата за краткосрочно пребиваване може да бъде със срок на валидност до 5 години и да бъде издадена за еднократно, двукратно или многократно влизане, като в следващите алинеи са описани случаите, при които се издават различните видове краткосрочни визи, като независимо от декларираните със заявлението за издаване на виза данни, въз основа на резултатите от извършени проверки и оценката на риска оправомощените длъжностни лица имат право да определят по-кратки срокове на валидност на визата и на продължителност на разрешеното пребиваване.

В случая се установява, че жалбоподателят е подал заявление за виза С, след като му е било отказано издаване на виза D, за да бъде със семейството си (съпругата и децата му), които живеят в С., за това в заявлението му като цел на пътуването е посочено „посещение на роднини или приятели” и „бизнес“, освен „семейство“.

Като правно основание за отказ на заявения вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма издаването на виза се отказва на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В чл.10а, ал.3 от ЗЧРБ е предвидено, че мотивите за отказите за издаване на визи по чл.10, ал. 1, т. 1 – 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация. От посочената разпоредба следва, че наличието на основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ дава възможност мотивите от една страна да се съдържат в друг документ, различен от стандартния формуляр за отказ, а от друга, да са посочени в отделен документ, изготвен от органи, различни от издателя на отказа на виза – от съответните компетентни органи, в случая тези от ДАНС. В настоящия случай, те се съдържат с представената от ДАНС справка с вх. № 2-19/10.02.2023г., приложеното писмо от 23.09.2023г. и справка от 16.09.2022г., съдържащи класифицирана информация и съставени по реда на Закона за защита на класифицираната информация. Заедно с придружаващите ги документи, също съдържащи класифицирана информация, те са отделени в отделен том към делото. Тази справка е съставена преди издаване на постановения отказ на виза, поради което е част от преписката по издаването му. Поради изложеното, съдът намира за неоснователни доводите в жалбата за липса на мотиви за издаване на оспорения административен акт - отказ за издаване на виза вид “С”. Действително, посоченото във формуляра за отказ: “чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ ” и текстът на разпоредбата не дават достатъчно информация за фактите, на които се основава отказът, но в случая е спазено изискването за мотивиране, като мотивите, на основание чл. 10а, ал.3 от ЗЧРБ са в отделен документ, издаден от съответния компетентен орган – ДАНС, съставен по реда на ЗЗКИ.

Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.Ш.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай, още повече, че с оглед съдържащата се в становището на ДАНС класифицирана информация, специалният закон предвижда, те да бъдат отделени от формуляра за отказ. Тази възможност в случая е и законово закрепена в разпоредбата на чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ.

Неотносими са доводите на жалбоподателя, свързани с процедурата по

предоставяне на българско гражданство и респективно отнемането му на лица, различни от жалбоподателя, независимо дали се смятат за ръководители на престъпна група. Всеки случай за издаване на виза се разглежда самостоятелно и компетентният орган постановява решението си, в случая отказ, въз основа на резултатите от извършените проверки и оценката на риска за конкретния кандидат.

В тази връзка, неоснователни са доводите на жалбоподателя, че при издаване на виза за краткосрочно пребиваване не е предвидено съгласувателна процедура, каквато се предвижда при издаване на виза за дългосрочно пребиваване, поради което, като е поискал становище от ДАНС административният орган е нарушил закона. Както е посочено и в чл. 33, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, регистрираното заявление, представените документи и извършената проверка не предполагат задължително издаване на виза. Не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. Преценка за наличието на тези основания се прави от административния орган, компетентен да издаде, съответно да откаже издаването на исканата виза, като в случай, че прецени, няма пречка да извърши проверка на факти и данни, свързани с наличието на обстоятелства по чл.10 от ЗЧРБ, в това число и да поиска информация и становище от ДАНС, с което административният орган преценява дали да се съобрази.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно производствените правила.

Съгласно чл.9е от ЗЧРБ, условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет, а условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.9ж, ал.1 ЗЧРБ е посочено, че за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването.

В чл.27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизирани национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от

Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

Според чл.34, ал.1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

От представените по делото писма и становище от ДАНС се установява, че в случая са налице основания, посочени в чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

При отказа за издаване на виза на жалбоподателя не е налице противоречие с материалния закон, доколкото представените от ДАНС доказателства обосновават изводите в становището му и съответно изводите на административният орган, издал отказа. От ангажираните от жалбоподателя гласни доказателства не се опровергават изводите на ДАНС и посочените в становището факти, напротив свидетелката заявява, че съпругът е изтърпявал наказание “лишаване от свобода” в Турция за извършено престъпление във връзка с притежаване на наркотици, което се подкрепя и от представеното в административната преписка свидетелство за съдимост от Република Турция, Главна прокуратура, О.. От друга страна становището на ДАНС не е необходимо да се основана на официални документи. Напротив, то обикновено е свързано с оперативна информация, която според цитираните документи е достоверна.

Представени са доказателства, че А. А. има семейство в Република България – съпруга и двама сина, които са български граждани. С оглед установените факти, следва да се отбележи, че отказът не е издаден в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) право на личен и семеен живот. Според установения принцип на международното право, държавите имат правото, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на ЕКПЧ. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, параграф втори са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Наличието на данни, съдържащи информация за обективна заплаха за сигурността и интересите на Българската държава, обосновава именно намеса на държавните

власти, с оглед защитата на здравето, правата и свободите на останалите граждани. С оглед събраните доказателства, възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, е неоснователно. В този смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в Решение № 3832 от 25.03.2021 г. на ВАС по адм. д. № 982/2021 г., Решение № 5355 от 27.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2790/2021 г., Решение № 12784 от 15.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 7487/2021 г., IV о. и др. и практиката на Съда по правата на човека във вр. с чл. 2, пар. 1 от Протокол 4. Така решението на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г. по делото А. срещу Н., пар. 71 – правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот. В този смисъл и решение по делото В. срещу А. от 12 юни 2012 г. С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира, че разделянето им е било наложено от съображения в интерес на националната сигурност, в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

Обжалваният отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Преценката за наличие на заплаха за сигурността и интересите на държавата се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че са установени данни, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на Българската държава.

От изложеното следва, че отказът е постановен от компетентен орган, в производство без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материално-правните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора, в случая разноски не следва да се присъждат, тъй като искането от ответника за юрисконсултско възнаграждение е заявено едва в писмените бележки, след приключване на устните състезания.

Водим от горното, Административен съд – София- град, I отделение, L. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А., гражданин на Република Турция, срещу отказ за издаване на виза от 01.12.2022г., постановен от А. Д., консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен

съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: